

Adu Doamne, Ploaia!...

Flavius Laurian Duverna

Adu Doamne, Ploaia!...

Adu Doamne, ploaia, Spiritului Sfânt
Peste-ai Tăi copii, ce-aici pe pământ,
Zilnic ei o cer, dorind s-o primească
În calea credinței să poată să crească
Prin lumina sacră-a scumpului Cuvânt!

Să poată-nștiința lumea, să ducă solia
Că-i timpul din urmă, când Împărăția
Ce-a fost mult dorită e acum aproape,
Să înceapă veacul, prin iubirea agape
Însemnând jaloanele, privind veșnicia!

Vestind lumii întregi, ultima chemare
La orișice neamuri, și limbi și popoare,
Ce nu Te cunosc, spre a se întoarce
Din moarte la viață, voia-Ți de a face
Spre-a trăi solemnă, mare avertizare!

Cu zel să mărească Jertfa de la cruce
Ce-a venit s-aline, ca mireasma dulce,
Fiindcă atât de mult, Tu lumea-ai iubit
Încât pe singurul Fiu, L-ai lăsat jertfit
Și prin haru-Ți mare, mântuire aduce!

Adu Doamne, ploaia, sfântă și Târzie
Să se coacă grâul, peste-ntreaga glie,
Și pus în hambare, să se împlinească
Timpul așteptării-n gloria-Ți cerească
'N gloria-Ți eternă, în cânt și-armonie!

Și s-aduni la Tine, de pe tot pământul
Pe toti copilașii, ce-au păzit Cuvântul,
Și-au chemat prin lacrimi zorii bucuriei
Când va-ncepe era, sfântă a veșniciei
Și-or cânta „Osana” și cer și pământul.

Flavius Laurian Duverna